

Technický personál mu sdělí, že dívka na druhé straně skleněné stěny neřekla od chvíle, kdy ji přivedli, jediné slovo. Nejprve ho to nepřekvapí, ne s ohledem na to, jakými traumaty prošla, ale když ji teď pozoruje zpoza zrcadlového skla, začíná pochybovat o svém úkolu. Dívka sedí shrbená na tvrdé kovové židli, bradu opřenou o zavázanou ruku, zatímco druhou rukou si kreslí na povrchu nerezového stolu nesmyslné obrazce. Oči má zpola zavřené, kůži pokrytou temnými stíny modřin, tmavé vlasy matné a nemyté, nepořádně stažené do uzlu. Je zjevně vyčerpaná.

Neřekl by ale, že je traumatizovaná.

Zvláštní agent FBI Victor Hanoverian si dívku dopodrobna prohlíží a čeká, až dorazí ostatní členové jeho týmu. Hlavně tedy čeká na svého partnera. Třetí klíčový člen jejich týmu je totiž v nemocnici s ostatními dívkami, snaží se získat nejnovější informace o jejich stavu a tam, kde je to možné, i zjistit, jak se jmenují, a sejmout jim otisky prstů. Ostatní agenti a techničtí zaměstnanci jsou na místě a to málo, co od nich slyšel, ho nutí zvednout telefon a slyšet hlas svých vlastních dcer, aby se ujistil, že jsou v pořádku. S lidmi to ale umí, zejména s traumatizovanými dětmi, takže je logické, že je tady a čeká, až ho pustí dovnitř a bude si moci promluvit s touto konkrétní obětí.

Vidí drobné růžové linky okolo nosu a úst, stopy po kyslíkové masce, pak také šmouhy špíny a sazí na celém obličejí

i na vypůjčeném oblečení. Ruce má zavázané obvazy, stejně tak i levé nadloktí, a pod tenkým tílkem, které jí někdo dal v nemocnici, vidí obrysy dalších ob vazů. Dívka se třese, oblečená do matně zelených nemocničních kalhot, snaží se nestát bosýma nohama na studené podlaze, ale nestěžuje si.

Neví ani, jak se jmenuje.

Nezná jména většiny dívek, které zachránili, ani těch, pro které záchrana přišla příliš, příliš pozdě. Tahle dívka nemluvila s nikým jiným než s ostatními děvčaty, a ani tehdy nezaslechli žádná jména ani informace. Snažila se je jen... uklidnit asi není to pravé slovo. „Bud' umřeš, nebo ne, teď se uklidni, ať můžou lékaři dělat svoji práci,“ – to nebylo zrovna utěšující, ostatní dívky ale kupodivu právě tato slova uklidnila.

Pak se děvče na židli narovná, pomalu si natáhne ruce nad hlavu a záda prohne do luku. V mikrofonu je slyšet, jak jí bolestivě chrupne v páteři. Potřese hlavou, znovu se nahrbí nad stůl, tvář přitiskne ke studenému kovu a dlaně si naplocho položí na desku stolu. Sedí odvrácená od skla a od něj samotného i od ostatních, o kterých musí tušit, že tam jsou. Z tohoto úhlu je vidět další zajímavý detail: totiž obrazce na zádech.

V nemocnici mu dali fotografii, on teď vidí jen obrysy nádherných barev, které vykukují zpod tílka na jednom rameni. Zbytek obrazce není tak dobře vidět, tílko je ale tenké, a tak obrazec prosvítá pod ním. Z kapsy vytáhne fotografii a přidrží si ji na skle, dívá se střídavě na fotografii a na dívčina záda. Nebylo by na tom nic zvláštního, kdyby identické tetování neměly všechny dívky, až na jednu z nich. V různých barvách a vzorech, ale všechny si byly podobné.

„Myslíte, že jim to udělal on, pane?“ ptá se jeden z technických zaměstnanců, který dívku sleduje na monitoru. Kamera snímá úhel z opačného konce místnosti, na zvětšeném záběru je vidět dívčin obličej, její přivřené oči i to, jak pomalu a zhluboka dýchá.

„Předpokládám, že to se dozvíme.“ Nerad činí předčasné závěry, zejména teď, když jsou jejich informace zatím tak kusé. Tentokrát nastal jeden z mála okamžiků jeho kariéry, kdy to, co objevili, daleko předčilo jejich nejhorší očekávání. Navíc je zvyklý očekávat jenom to nejhorší. Když se ztratí dítě, uděláte cokoli, abyste ho našli, nečekáte ale, že toho chudáčka nakonec najdete živého. Doufáte v to, ne že ne, ale rozhodně to nečekáte. Viděl už tak maličká těla, že je jen s podivem, že se na ně dá vyrobit rakev, viděl děti znásilněné ještě dřív, než mohli znát význam toho slova, tento případ je ale tak neobvyklý, že si sám není jistý, co může očekávat.

Nedokáže dokonce ani odhadnout, kolik je té dívce asi let. Lékařský odhad tvrdí, že jí je něco mezi šestnácti a dvaceti, to mu ale moc nepomůže. Kdyby jí skutečně bylo teprve šestnáct, nejspíš by ji měl zastupovat někdo ze sociálky, těch už je ale plná nemocnice a dělají jen problémy. Nabízejí cenné a nenahraditelné služby, to ano, to ale nic nemění na tom, že se mu pletou do cesty. Snaží se vzpomínat na své dcery, co by asi dělaly, kdyby byly zamčené v místnosti jako tahle dívka. Žádná z nich by nedokázala zachovat takový klid. Znamená to snad, že je starší než ony? Nebo to jen znamená, že má větší praxi v tom, nedat na sobě nic znát?

„Už se ozval Eddison nebo Ramirezová?“ ptá se techniků a nespustí oči z dívky.

„Eddison je na cestě, Ramirezová je pořád v nemocnici s rodiči té nejmladší dívky,“ hlásí mu jedna z žen. Yvonne se na dívku v místnosti nedívá a vyhýbá se i monitoru. Doma má malé miminko, holčičku. Victor váhá, zda ji nemá z případu stáhnout, dnes je od porodu poprvé v práci, rozhodne se ale, že kdyby to nedokázala zvládnout, ozve se sama.

„Kvůli ní začalo pátrání?“

„Ztratila se teprve před pár dny. Zmizela z nákupního centra, kde byla s kamarádkami. Říkaly, že vyšla z kabinek, aby si vyměnila velikost, a už se nevrátila.“

O jednu pohřešovanou míň.

V nemocnici vyfotografovali všechny dívky, i ty, které zemřely cestou nebo po příjezdu do nemocnice, a porovnávali jejich fotografie s databází pohřešovaných. Bude ale chvíli trvat, než budou výsledky hotové. Když se agenti a lékaři ptali těch, které byly v lepším stavu, na jméno, otáčely se všechny na tuhle dívku, která byla zjevně jejich vůdcem, a většina neřekla ani slovo. Pár děvčat působilo dojmem, že se na chvíli zamyslely, než se zhroutily v pláči. Potom už je jen ošetřovaly sestry.

Dívka ve výslechové místnosti je ale jiná. Když se jí na něco ptali, jenom se odvrátila. Zatím všechno nasvědčovalo tomu, že tohle děvče vůbec nezajímalo, jestli ji někdo zachrání.

Někteří začali uvažovat o tom, zda ji lze vůbec považovat za oběť.

Victor si povzdechne a dopije zbytek kávy, kelímek zmačká a pak ho vyhodí do koše na odpadky, který stojí u dveří. Raději

by počkal na Ramirezovou, vždycky je v podobné situaci užitečné mít po ruce ženu. Může si dovolit na ni čekat? Nebylo jasné, jak dlouho bude v nemocnici s rodiči, nebo zda se do nemocnice nezačnou sbíhat další rodiče, jakmile se k fotografiím dostanou média. Pokud se k nim ovšem dostanou, opraví sám sebe a zamračí se. Tuhle část nesnáší, nemá rád, když jsou fotek obětí plné televizní obrazovky a noviny, takže oběti nemají šanci zapomenout na to, co se jim stalo. Mohli by počkat alespoň do té doby, než doplní informace o pohřšovaných.

Dveře se otevřou a zase se za ním zabouchnou. Místnost je zvukotěsná, ale sklo se v rámu lehce otřeše a děvče se rychle posadí a přimhouřené oči upře na zrcadlo. A samozřejmě na ty, které tuší za ním.

Victor se neohlédne. Nikdo totiž nepráská dveřmi tak jako Brandon Eddison. „Máte něco?“

„Několik z nich zmizelo relativně nedávno, rodiče jsou na cestě. Všechny jsou z Východního pobřeží.“

Victor sejme fotografii ze skla a strčí si ji zpátky do kapsy. „Něco nového o našem děvčeti?“

„Některé z ostatních ji oslovovaly jménem Maya, když jsme je sem přivezli. Příjmení žádné.“

„A skutečné jméno?“

Eddison si odfrkne. „Těžko říct.“ Snaží se zapnout si bundu přes červené tričko s logem washingtonského fotbalového týmu Redskins. Když zásahovka objevila přeživší, Victorův tým povolali narychlo do práce, aby situaci začali řešit. Vzhledem k Eddisonově vkusu je Victor hlavně rád, že nemá na tričku

žádnou nahotinku. „Dům prochází skupina našich lidí a hledají tam cokoli osobního o tom hajzlovi.“

„Myslím, že se můžeme shodnout, že si nechával některé velice osobní věci, které patřily těm holkám.“

Eddison si možná si vzpomněl, co viděl na místě činu, a ne hádá se. „Proč zrovna ona?“ ptá se teď. „Ramirezová tvrdí, že tam jsou další, které nemají vážná zranění. Jsou spíš vyděšené, třeba by byly sdílnější. Takhle vypadá, že to s ní nebude lehké.“

„Ostatní dívky na ni spoléhají, a já chci vědět proč. Musí se přece chtít vrátit domů, tak proč se po ní ohlížejí a neodpovídají na otázky?“

„Myslíš, že v tom má prsty?“

„To právě musíme zjistit.“ Victor se chopí lahve s vodou a zhluboka se nadechne. „Tak dobrá. Pojdme si s Mayou promluvit.“

Když vejdou do výslechové místnosti, dívka se opře o opěradlo židle a prsty ovázané obvazy proplete na břicho. Tohle gesto nepůsobí defenzivně, jak by čekal, a podle toho, jak se jeho partner zamračil, je jasné, že i jeho vyvedlo z míry. Dívka si je prohlíží, vstřebává detaily a pořádá si myšlenky, ty jí ale nelze vyčíst z obličeje.

„Děkujeme, že jste s námi šla,“ přivítá ji a pomíjí, že neměla příliš na výběr. „Toto je zvláštní agent Brandon Eddison a já jsem zvláštní agent, vedoucí Victor Hanoverian.“

Koutkem úst jí krátce škubne vzhůru, nedá se tomu asi říkat úsměv. „Zvláštní agent, vedoucí Victor Hanoverian,“ zopakuje a hlas má chraplavý jako kuřačka. „To se těžko vyslovuje.“

„Pokud chcete, můžete mi říkat Victor.“

„Nemám žádné preference, ale děkuji.“

Odšroubuje uzávěr a podá jí lahev s vodou – a ten okamžik využije k tomu, aby si rozmyslel svoji strategii. Tahle dívka rozhodně není traumatizovaná, a není ani ostýchavá. „Představování má většinou dvě stránky.“

„Myslíte zajímavosti ze života?“ řekne dívka. „Rád pletete košíky a dálkově plavete, a Eddison se zase rád prochází po ulici v podpatkách a minisukni?“

Eddison zamručí a bouchne pěstí do stolu. „Jak se jmenuješ?“

„Nebudte nezdvořilý.“

Victor se kousne do rtu, aby se ubránil úsměvu. Situaci to nijak nepomůže, rozhodně to nepomůže vylepšit náladu jeho partnera, pokoušení ovšem nezmizí. „Řekla byste nám prosím, jak se jmenujete?“

„Děkuji, ale musím vás odmítnout. O své jméno se s vámi podělit nehodlám.“

„Některé z dívek vás oslovovaly Maya.“

„Proč se mě na to tedy ptáte?“

Zaslechne, jak Eddison prudce sykl, ale nevšímá si toho. „Rádi bychom zjistili, kdo jste a jak jste se sem dostala. Rádi bychom vám pomohli dostat se domů.“

„A když vám řeknu, že vaši pomoc na cestu domů nepotřebuju?“

„Pak se budu ptát, proč jste se domů nedostala sama už dřív.“

Následuje drobný poloúsměv a pak škrubnutí obočí, které může a nemusí naznačovat souhlas. Dívka je krásná, má zlatavě hnědou pleť a světlehnědé, téměř jantarové oči, rozhodně

ale není slabá. Její úsměv si budete muset zasloužit. „Myslím, že na tuhle otázku oba známe odpověď. Tam už ale nejsem, nebo ano? Odsud se domů dokážu dostat sama.“

„A kde máte domov?“

„Nejsem si jistá, jestli je ještě tam, kde býval.“

„Tohle není hra,“ vyštěkne Edison.

Dívka se na něj chladně podívá. „Ne, samozřejmě že není. Někteří zemřeli, jiní mají zničený život a jsem si jistá, že vám musí hrozně vadit, že jste musel odejít z fotbalového zápasu.“

Eddison zrudne a povytáhne si jezdec zipu až k bradě.

„Nepůsobíte nijak nervózním dojmem,“ podotkne Victor.

Dívka pokrčí rameny a usrkne si vody. Lahev přitom opatrně přidržuje zafačovanými rukama. „A měla bych být?“

„Většina lidí nervózní je, když je vyslýchá FBI.“

„Není to moc odlišné od hovoru s...“ Pak se kousne do popraskaného spodního rtu a zamrká, když popraskanou kůží vytrysknou kapičky krve. Pak si znovu usrkne.

„S kým?“ zeptá se Victor jemně.

„S ním,“ odpoví ona. „Se zahradníkem.“

„Ten muž, co vás držel v zajetí... Vy jste mluvila s jeho zahradníkem?“

Dívka zavrtí hlavou. „To *on* byl Zahradník.“

Musíte pochopit, že to jméno jsem mu nedala ze strachu nebo s obdivem, nebo z jakéhosi mylného pocitu sounáležitosti. Já ho tak totiž nepojmenovala. Jako všechno ostatní na tom

místě vzniklo z přediva naší nevědomosti. Co jsme nevěděly, bylo vytvořeno, a co nevzniklo, přestalo být důležité. Je to vlastně pragmatické, řekla bych. Věřelí, milující lidé, kteří potřebují cítit uznání druhých, po čase propadnou stockholmskému syndromu, a my ostatní se staneme pragmatickými. U druhých jsem zažila jedno i druhé – a osobně volím pragmatismus.

To jméno jsem poprvé zaslechla první den v Zahradě.

Přišla jsem sem s hroznou bolestí hlavy, horší než veškeré kocoviny, které jsem zažila kdy dřív. Nejprve jsem vůbec nedokázala otevřít oči. Bolest mi vystřelovala lebkou při každém nádechu, nedej bože při pohybu. Musela jsem zasténat, protože jsem najednou ucítila chladný, vlhký kus látky na čele a očích a hlas, který mi říkal, že se nemusím bát, protože je to jen voda.

Nebyla jsem si jistá, co mě znepokojovalo víc: to, že se tato žena zřejmě často musela obávat nejhoršího, nebo to, že to byla žena. Ve dvojici, která mne unesla, totiž žádná žena nebyla, tím jsem si byla jistá.

Ucítila jsem, jak mne kolem ramen jemně ovinula cizí paže a pomohla mi se posadit, a cizí ruka mi ke rtům přitiskla sklenici. „Je to jen voda, slibuju,“ řekla znovu.

Pila jsem. Nezáleželo mi na tom, jestli je to „jen voda“, nebo ne.

„Dokážeš spolknout prášek?“

„Ano,“ zašeptala jsem, a i ten slaboučký zvuk způsobil, že mi lebkou projel rozžhavený hřeb bolesti.

„Tak otevři pusu.“ Poslechla jsem a na jazyku jsem ucítila dvě ploché tabletky. Pak jsem znovu dostala napít. Poslušně

jsem je spolkla a vši silou jsem se pokusila nepozvracet, když mě cizí žena zase jemně položila na chladné prostěradlo a pevnou matraci. Nic dalšího dlouhou dobu neříkala, dokud jsem na očních víčkách nepřestala vnímat tanec barevných světélek a nezačala jsem se sama hýbat. Pak žena sundala látku, kterou jsem měla zakrytý obličej, a než jsem přestala mrkat, chránila mi oči rukou před světlem připevněným na stropě.

„Tohle už jste párkrát dělala,“ zakrákala jsem.

Podala mi sklenici s vodou.

I když seděla shrbená na stoličce vedle postele, bylo mi jasné, že je to vysoká žena. Měla dlouhé, šlachovité nohy a svaly jako Amazonka. Vlastně připomínala lvici, protože seděla přikrčená jako kočka. Žlutohnědé vlasy měla učesané do jakéhosi složitého uzle na temeni a byl tak dobře vidět ostře řezaný obličej a temně hnědé oči, které vysílaly zlatavé záblesky. Na sobě měla hedvábné černé šaty s vysokým límcem, který jí obepínal krk.

Moje upřímné ocenění přijala jakoby s úlevou. Nejspíš to bylo lepší než vřestící hysterky, které tu určitě párkrát předtím také potkala.

„Jmenuji se Lyonette,“ řekla mi, když jsem si ji pořádně prohlédla a věnovala se zase sklenici vody. „Nemusíš mi říkat svoje jméno, protože ho stejně nebudu moct používat. Nejlepší bude, když ho zapomeneš, pokud to dokážeš.“

„Kde to jsme?“

„V Zahradě.“

„V Zahradě?“